

Finance, Ljubljana

26-12-2003

Klemen Fele

Po jezi prihaja požrešnost

V okviru projekta Via Negativa v gledališču glej uprizarjajo Še, drugega v nizu grehov.

Kdor si je lansko leto privoščil jezo, si letos lahko ogleda požrešnost. Ni pa to pogoj za razumevanje sedemletnega projekta projekta Via Negativa, ki sta si ga zamislila Nana Milčinski in Bojan Jablanovec. Projekt bo osmo leto zaključila predstavo Via Nova, ki bo reciklirala sedem že uprizorjenih smrtnih grehov. Če je bila jeza umeščena v prostor razstave (Ne)naslikano v Moderni galeriji, je požrešnost uprizorjena v gledališču Glej, kjer so gledalci izpostavljeni smrtnemu grehu na ozadju medijske situacije, ki je vsem poznana kot kontaktna oddaja, kot kviz z možnostjo interakcije in navideznega vplivanja na potek (od)igranega. Na mestu medijskega voditelja se menjajo štiri medijske osebe. Na premieri je to vlogo avtentično odigral Jure Longyka. Jeza kot zadeva slike je med enoletnim raziskovanjem gledališča postala požrešnost kot slika z zvokom.

Število igralcev, če jih tako sploh smemo imenovati (igralci so redko svoj lasten material in avtorji zgodbe, ki bi bila v izhodišču odvisna od njihove domišljije), je ostalo isto. Pri jezi smo imeli sedem prizorov, ki jih je šestkrat odigralo šest živih igralcev in virtualna igralka, pri požrešnosti imamo sedem igralcev, ki odigra trinajst prizorov. Zasedba se je korenito spremenila. Od lani so ostali Barbara Kukovec, Gregor Zorc in Petra Govc, negativni poti so se pridružili Mateja Pucko, Daša Doberšek, Jaka Lah in Boris Mihalj.

Eden izmed možnih razumevanj sodobnega gledališča pravi, da predstava pravzaprav nastane v gledalčevi glavi šele tedaj, ko je gledališki dogodek že minil. Možnost izbire videnega je podobna možnosti izbire pri gledanju televizije, še natančneje videa. Vsak prizor je celota, gledalci izbirajo zaporedje prizorov in tako določijo tudi sočasnost. Vprašanje je, kaj bi se zgodilo, če bi se publika obnašala skrajno asketsko in ne bi hotela izbrati hrane.

Dogajanje na odru ne zapolni samo vizualni in slušni kanal, ampak je zaradi obilja hrane nasičen predvsem z vonji. Hrano, ki so ji izpostavljeni ustvarjalci, je možno razporediti v različne nize, predmeti se ponavljajo v serijah, ideja pa je v vsakem prizoru seveda izvirna. Izpostaviti velja nastop Petre Govc Bela smrt, ki sebe transformira v zdravju škodljivo pecivo, poruši razmerja med zunaj in znotraj, ter pokaže na norost prehranjevalnih režimov. Če predstavo ŠE skušamo

umestiti v smislu uprizoritvenih umetnosti, lahko najdemo vzporednico v *food artu*, ki smo ga v zadnjem desetletju videli tudi v galerijah pri nas.

Predstava ŠE je manj intenzivna kot Jeza, pa vendar nudi nekaj še ne videnega, sproščenega in morda celo okusnega.